

สงสาร..น้องเอียดิน..

นำเสนอเมื่อ : 6 เม.ย. 2552

ในบรรดาผู้หญิงทุกชาติ ผมว่าสาวอินเดียที่น่าสงสารที่สุด
ตรงที่ต้องหาเงินสอดไปหมั้นผู้ชายพบนุ่มถูกตาต้องใจ ผู้ใหญ่ฝ่ายหญิงจะขอให้พราหมณ์ไปทาบตาม
พ่อแม่ผู้ชายก็จะเรียกเงินสอดทองหมั้นตามใจชอบ ถ้าผู้ชายเป็นหนุ่มหล่อ การศึกษาเขาสเปก ก็เรียกเงินทองกันแพงหนอย
ผู้หญิงฐานะยากจน ไม่มีปัญญาจ่ายค่าสินสอดให้หนุ่มเกรดเอ พ่อแม่ก็ต้องไปรี้อไปลวงไอหนุ่มเกรดด้อย
ราคาถูกตามกองขยะ มาให้ลูกได้มีวาสนาสืบพันธุ์เหมือนชาวบ้านเขา

ประเพณีนี้สร้างความขมขื่นใจให้ผู้หญิงมาก สาวอินเดียหลายรายฆ่าตัวตายทุกปี
เพราะไม่มีสินสอดทองหมั้นให้พ่อแม่ของผู้ชายที่ตัวเองรัก สมัยนี้ผู้หญิงแยกก็เลยฮิต ตั้งเป็นกลุ่มบ้าง เป็นสมาคมบ้าง
ต่อต้านประเพณีนี้กันยกใหญ่ ไม่เคยได้ผลหรอกครับ ผู้ชายยังยึดศักดิ์ศรีความเป็นลูกผู้ชายเหนียวแน่น
คุณผู้อ่านนึกถึงหัวอกพ่อแม่ที่มีลูกสาวหลายคนก็แล้วกันว้า ทุกชนชาติไหน ยิ่งจนก็ยิ่งหาสามีให้ลูกไม่ได้

ผมชอบหมั้นดาวเทียมดูทีวีอินเดียกับพม่า ถ้ามีรายการเกี่ยวกับประเพณีแบบนี้ไม่ค่อยพลาด
งานแต่งงานของคนอินเดียดูน่าสนใจ ทุกอย่างน่ารัก ยกเว้นตอนส่งตัวเจ้าสาว ผมว่าน่าจะเป็นงานเศร้ามากกว่างานมงคล
พ่อแม่พี่น้องกอดเจ้าสาวรองไห้กันระจองอแง ตามประเพณีอินเดีย ถือว่าแต่เนิ่นไป สายสัมพันธ์ของพ่อแม่ลูกไม่มีอีกแล้ว
ลูกสาวต้องไปประนินบัตติพิตวีญาติฝ่ายสามีจนวันตาย

ตอนเจ้าสาวมาถึงบ้านเจ้าบ่าวก็น่าสนใจ ว่าที่แม่ผัวเอาผงแบ้งสีแดงขาวเจิมหน้าว่าที่ลูกสะใภ้ เมื่อได้ฤกษ์งามยามดี
เจ้าบาวก็จูงเจ้าสาวเขาหอ เสี่ยงกลอนลงที่ประตูตั้งกรีก เจ้าสาวต้องก้มเอามือแตะปลายเท้าของเจ้าบาว
เป็นการแสดงความเคารพอย่างสูง แต่เทาแล้ว เจ้าบาวก็จะอุ้มเจ้าสาวไปวางบนเตียง ทั้งคู่จะทำอะไรยังไงต่อไป..คิดเอง.